

[Undervisningsministeren.]

besøg i den sidste tid, senest i formiddags, har gjort mig meget sikker på — hvis man skal komme til nogen af de egne, vi har underforsynet med uddannelsesinstitutioner, og sige: vi ved da godt, at I ikke får vældig megen tilgang i starten, og vi ved godt, I får forholdsvis små klassekvotienter og mange andre ting, men nu vil vi se, om ikke det er rigtigt, at hvis vi lægger denne uddannelsesinstitution i dette område, så har i løbet af få år det behov manifesteret sig, som vi er helt sikre på er der — og det mener jeg er noget, man netop fra folketingets side skulle sige — så vil det være nødvendigt at øge bevillingerne så meget, at vi ikke af den grund skal opgive den presserende udbygning. Det var det, der lå i min tankegang. Jeg tror, hr. Guldborg er enig med mig i, at det ville være meget svært at holde til at sige: vi bygger ikke de gymnasier, der skal til i Århusområdet, Københavnsområdet, Ålborgområdet — det fører ganske vist til, at der bliver adgangsbe- grænsning i gymnasiet — men vi bygger dér og dér ude i landet, hvor de minsandten bør have et gymnasium. Altså, det kan vi næppe rigtig holde til; det vil være en meget svær disposition at forsvare, og derfor mener jeg, vi skal gøre begge dele, og så er det altså, vi skal til at snakke om andre bevillinger. Jeg er enig i, og jeg synes, det var meget værdifuldt, at det blev understreget igen, at man ikke kan gøre økonomi op så enkelt, at man hiver en enkelt faktor ud; der er forbindelsen med det trafikmæssige, med det bolig- mæssige, og der er vældig mange andre ting.

Hr. Gottschalek-Hansen sagde, at der nu var peget på dette med eksplosionen. Ja men hr. Gottschalek-Hansen vil vide fra meget af dette materiale — jeg indrømmer, det næsten ikke er til at holde sammen på alle disse tal — at alle de tidligere betænkninger jo endte med for lave tal; man nedsatte udvalgene, fordi man havde indtryk af, at her er noget, der må gøres. Så satte man nogle kloge folk til at se på det, og så endte man med tal, der var så lave, at hvis vi havde taget en rask beslutning dengang, lavet en rammelov og udbygget efter de tal, vi kendte for bare 10 år siden, ville vi have haft et kaos, der var fuldt på

højde med det, vi har nu. (*Gottschalck-Hansen*: De var altså forkerte!). Ja men det har jeg jo ikke lagt skjul på, og det er jo ligegyldigt, hvem der tog del i disse, hvad skal man sige, prognoser eller vurderinger; de var forkerte, de var for lave, og det er det grundlag, vi har haft hidtil. Hvis så hr. Gottschalek-Hansen vil stille det nøjagtige spørgsmål, om de så er korrekte nu, skal jeg vel vogte mig for at svare. Jeg vil nøjes med at sige: jeg tror, de er bedre, for der er sat meget mere ind på det, end man før har gjort.

Og så skal vi ikke komme vældig meget ind på dette med tro og viden. Jeg har aldrig bestridt, at trosfeltet var det ærede medlems sag; jeg går ud fra, at et par af os må have lov at være med — det er jo ikke et monopol, der er tale om — men som sagt, jeg bestrider det i øvrigt ikke. Men når jeg bad så meget om, at man ser på betænkningen, så var grunden den, at ved det, vi nu skal til at beskæftige os med, er tro en styrke, men viden er ikke at foragte, og det var altså derfor, jeg foreslog, at man også lige tog betænkningen og det, den kunne give, med ind til belysning.

Vedrørende pengene kun dette: jeg skal holde mig til konklusionen, som var den, at jeg skulle få al den støtte, jeg ville bede om. Dette vil nemlig sprænge rammerne for den støtte, vi kunne bede om, for det vil jo aldeles sprænge tre års budgettet. Det vil sprænge alt det om, at offentlige udgifter skal holde sig bare nogenlunde i nærheden af stigningstakt i nationalprodukt og andet. Det vil sprænge alt det dér, men det skal vi da ikke diskutere; det kan vi jo sætte os og snakke regning om en dag — det er meget sjovt. Bare jeg ved, jeg får det, så er jeg tilfreds, for det er det, der er det afgørende for mig, og så skal jeg meget gerne pakke alt andet sammen. Et så åbent og klart tilsagn om, at her findes ikke økonomiske grænser, når det gælder offentlige udgifter, det labber jeg i mig, og det takker jeg for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.